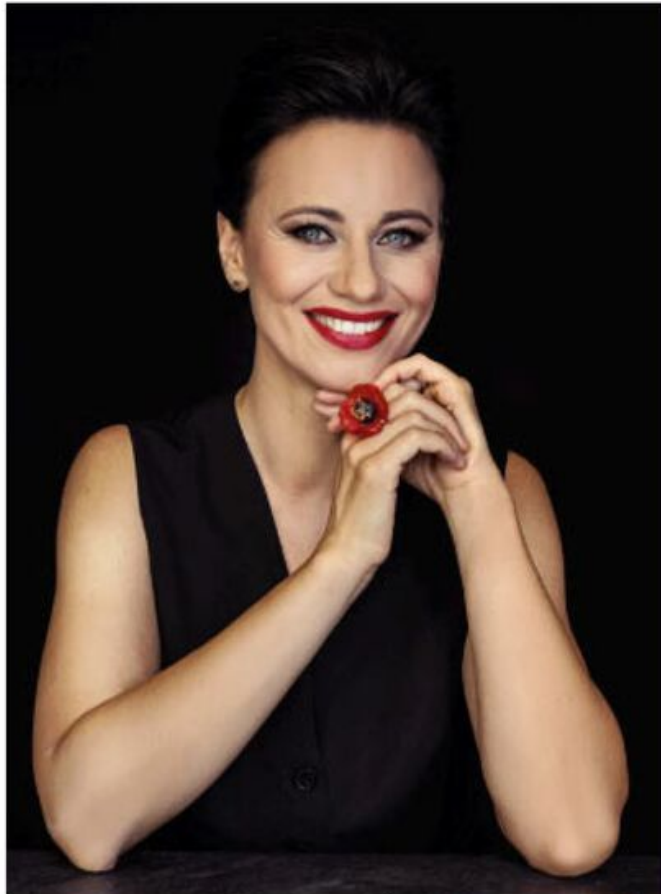


*Nové
písničky píšu
mimo
civilizaci*

Zpěvačka a herečka Dáša Zázvůrková samu sebe považuje za ženu z jiného století a klidně si dovolí odjet na dovolenou sama, jen se svými myšlenkami a tvorbou. I když všem kolem rozdává radost, ona sama si v soukromí prošla náročným obdobím.

TEXT: TEREZA DUSOVÁ



Když jsme se domlouvaly na rozhovoru, říkala jste, že texty při autorizaci přepisujete, protože dbáte na stylistiku. Jste perfekcionistka? Nevím, jestli perfekcionistka, ale jakmile mi někdo vloží do úst slova a jejich spojení tak, jak bych je nikdy neřekla, tak se za rozhovor nemohu postavit. Je to něco, co o mně někdo říká, ale nejsem to já, není to moje řeč, moje vyjadřování. Je to čísi interpretace. Pak to lidé vnímají, že takhle myslí a vyjadřuje se Dáša Zázvůrková, a to mi vůči ní nepřipadá fér.

Patříte tedy mezi lidi, kteří musejí mít všechno pod kontrolou?

Tak bych to přímo neřekla. Mám ráda, když lidi fungují. Když se na něčem dohodne a rozdají se úkoly, že se to pak splní. Pochopím pozdní příchody, protože ty mám většinou já, pochopím, když má člověk osobní nebo zdravotní problémy, tak se věci k tomu prostě uzpůsobí. Ale když už to pak trvá dlouho a jste stále na druhém, pátém, desátém místě, ať se to týká pracovních či osobních vztahů, začínám být značně netrpělivá a okolí to dám znatelně najevo. Není čas ztrácet čas. Tuhle větu miluju a je v ní obsaženo všechno.

Na svých stránkách máte napsáno, že jste člověk, který věří na zázraky a má hodně snů. Co ve svém osobním životě považujete za největší zázrak?

Moje setkání s mým mužem Liborem Peškem a moji rodinu. Ta je pro mě nejdůležitější. Hned vzápětí jsou to moji nejbližší přátelé, díky nimž vím, že opravdové přátelství je zázrak.

To bezpochyby je. A co profesní zázrak?

Je to moje autorská hudba, moje písničky, které mohu psát a dostat se tak blíž ke svým posluchačům, kteří mi pak dávají zpětnou vazbu přímo na mých koncertech, ale i na Instagramu. Toho si moc vážím. Zázrak je to, co dělám a s kým se mohu při tom setkávat. Někdy jsou to setkání na celý život. Nikdy například nezapomenu na setkání s režiséry Jiřím Krejčíkem, Milošem Formanem, Dušanem Kleinem, Irenou Pavláskovou anebo mými vrstevníky, třeba Olinou Špátovou.

Říkáte o sobě, že jste ženou z jiného století. Jak se to projevuje?

Ano, mám ten pocit. Jsem generace, která vyrostla bez mobilů a bez internetu, ale přitom už přišla v době, kdy se člověk s technikou musel zaplést, jinak by nepřežil. Můj tatínek to má například tak, že nemá ani e-mail, ani počítač a myslím, že ani

VIZITKA

✓ Dáša Zázvůrková se narodila 9. června 1981.

✓ Vystudovala nonverbální a komediální divadlo na HAMU a italianistiku na FFUK. Nyní ve studiu po čtrnácti letech pokračuje. Od roku 2003 do roku 2014 byla externí členkou divadla Semafor. Nyní se věnuje divadlu i vlastní hudební tvorbě.

✓ Jejím partnerem byl dirigent Libor Pešek.



neví, že může zaplatit přes QR kód nebo Apple Pay... A neholdlá na tom nic měnit. Takže ten by si v této době třeba ani neobjednal jídlo v restauraci, nekoupil by si lístek do metra nebo by nemohl učit, protože se používají elektronické žákovské knížky. A to podotýkám, že můj tatínek není žádný stařec, ale tento systém zkrátka vzdal. Naštěstí má kolem sebe dvůr, který mu veškerý servis zajistí.

Ale vy sama asi bez elektroniky být nemůžete...

Je pravda, že mu tento jeho postoj někdy závidím, protože já, když se někdo třeba jen jeden den nedovolá nebo do hodiny neodpovím na SMS či WhatsApp, můžu přijít i o práci. Dnešní doba je zrychlená, zkratkovitá a často neurotická, proto se snažím si uchovat v sobě jakýsi klid v podobě dlouhých procházek, návratu do mých dětských knih, do příběhů Jane Austen nebo sester Brontëových anebo jezdím po stopách různých hrdinů.

Kde jste byla naposledy?

V Osvětimi, kde jsem šla po příběhu knihy Útek z Osvětimi, kterou napsal Rudolf Vrba, jemuž se jako jednomu z mála



společně s Alfredem Wetzlerem podařilo utéct z továrny na smrt a podat tak svědectví židovské obci a především západnímu světu. Díky takovým hrdinům se zachránilo přibližně dvě stě tisíc maďarských Židů. Je důležité nezapomínat a mít na paměti tyto lidské osudy a zároveň se mít na pozoru vůči různým lidským démonům, kteří jsou bohužel mezi námi i v dnešním století. Možná proto se ráda schovávám mezi řádky a lebedím si v době, která byla pro mě čitelnější a společenská. Dneska mi chybí u lidí kontakt, komunikace a úsměv. Každá doba měla těžké okamžiky, ale pozdravit a usmát se ještě nikdy nikoho nic nestálo.

Vím o vás, že cestujete ráda. Je i toto váš malý zázrak, potažmo splněný sen?

Ano je. Cestování vnímám jako nadechnutí se, inspiraci a čas, kdy nezvedám telefony a jsem s těmi, které mám ráda. A každý rok vyrazím sama na měsíc mimo civilizaci a jedu psát nové písničky.

Skutečně cestujete sama?

Když jedu tvořit, musím jet sama, nebo pak ke konci eventuálně může přijet nějaká blízká duše, ale umím být sama. A ticho po tom roce, co strávím mezi lidmi, miluju a potřebuji. Tamní čas mi plyne tak, jak jsem to měla v dětství, a tam se ráda vracím. Ale na druhou stranu mám ráda sdílení a povídání si o různých tématech a miluju cestování ve dvou.

Co pro vás ticho znamená?

Oáza klidu a koncentrace mé mysli. Zastavení a vnímání toho, co je kolem. Ticho se zvuky přírody a to, co k tomu patří, je pro mě slast a vlna štěstí.

Kde se vám líbilo nejvíce?

Miluju Itálii, takže kamkoli jedu do Itálie od Sicílie až po Řím, cítím se doma. Jinak nemůžu zapomenout na cestu s mým mužem po Americe, kde jsem se zamilovala do měst New Orleans, San Francisco a Carmel, což je místo, kde žil a psal autor Robinson Jeffers, kterého můj muž tak rád četl. Takto bych mohla pokračovat a rozhovor by byl jen o tom.

Klidně pokračujte...

Krásná jsou i místa ve Velké Británii jako Lake District, lázeňské městečko Bath, kde psala moje oblíbená Jane Austen, anebo takový skotský duch a příroda jsou mi víc než blízké. Ale víte, kde se mi opravdu líbí nejvíce? Doma. Na chalupě v Příbrami. Dívám se na Svatou horu, za domem nám teče Kocába, a když si takhle roztáhnu slunečník, udělám si kávu s mlékem a vezmu

do ruky hezkou knížku, pak se cítím v ráji, jako kdybych zrovna byla na Seychelách.

Prý se vám ale nelíbilo na Maledivách. Proč?

Shrnu to jednoduše: plasty, nepořádek a zase plasty... Chodila jsem po pláži s pytlí a sbírala láhve a různé smetí, které oceán lidem zase hezky vrátil.

Myslíte, že kromě všech benefitů přináší dnešní, jak jste sama řekla, zrychlená doba nějaké nevýhody?

Když nebyl internet, bylo to určité snazší, teď se uměle člověk musí odpojit a všem to říct zřetelně a nahlas, že nebudete na příjmu. Neznamená to ale, že neexistujete. I když s tou naší existencí je to z buddhistického hlediska polemizující.

Máte pocit, že sociální sítě nebo zkrátka jen nutnost společnosti být stále na příjmu je toxická?

Nemám jen pocit, tak to prostě je. Protože jsem to pozorovala i na sobě. V jeden okamžik jsem si dokonce i já musela dát časový limit od všech sociálních sítí a služeb. A když jsem ho překročila, vzala jsem si knížku, a to jsem pak panečku přečetla stránek a bylo mi hezky na duši. Jelikož jsem se ponořila do krásných příběhů a myšlenek, a ne, že jsem neuroticky scrollovala různé nesmysly, byť tedy já sleduji spíš hudební tvorbu, ale i tak. Too much.

Dá se s tím bojovat?

Dá. Můžete jít ven, sportovat, být s dětmi a povídat si s nimi, v mém případě skládat hudbu. Někdo jiný zase rád vaří, plete, poznává historická místa, prostě nebýt přilepený na telefonu, žít svůj život, svůj příběh. O tom je teď moje nová písnička Chtěla bych obejmout.

Na Instagramu jste přesto dost aktivní a srší z vás dobrá nálada. Je to tedy nutné zlo, které ke své profesi potřebujete?

Tak bych to neřekla, Instagram mě baví. Protože se tak přibližuji ke svým fanouškům a skrze toto médium s nimi sdílím novinky, co se týká mých koncertů, představení nebo nových projektů. Ale taky teď mám úžasného kamaráda, Jiříčka Fišera, který mi stříhá a točí videa a sleduje to, co asi každý interpret sledovat má. Jenomže tím, že jsem i autor, tak jsem šťastná, že mě tímto osvobodil a nechává mě tvořit věci, které umím, a nešponuji se do technických detailů, které mě nebaví, neumím je a především mě zdržují



od mojí tvorby. Takže jsem hodně vděčná mojí kamarádce, že mi jednou Jirku přivedla na koncert, aby mi ho natočil, a já tím získala nejen profika přes sociální sítě, ale i duši, se kterou moc ráda vymýšlím nová videa a celistvý koncept mého Instagramu.

Když se vrátíme trochu do minulosti – vystudovala jste pantomimu, což není obvyklý obor. Proč jste si ho zvolila?

Mám přece ty sny a ty se týkaly a stále týkají i mého studia. Jeden z mých snů bylo dostat se na Akademii múzických umění, a ten se mi splnil. Byla to dobrá volba a setkání s mým panem profesorem Borisem Hybnerem bylo nezapomenutelné.

Stále studujete?

Ano, moje přítelkyně Ivanka mi před rokem nasadila brouka do hlavy a poslala podmínky přijetí ke studiu olomoucké Univerzity Palackého, obor Italština a italská kultura... A to neměla dělat. Dodnes ji podezírám, že už tehdy věděla, že na to přistoupím. Vždycky před zkouškami ji proklínám a hned vzápětí jí nepřestávám děkovat. Upřímně, v kombinaci s tím vším, co dělám, je toho někdy opravdu víc než dost, ale pak ta čirá radost z nových vědomostí, inspirativních pedagogů a zlepšování mojí neustále chabé italštiny, je dechberoucí a slastná. Jestli dokončím magistra v Olomouci, netuším. Ale já studuji pro radost, tituly na jeviště nepotřebuji.

Kromě toho, že jste skvělá zpěvačka, jste právě i herečka, a to nejen pantomimy. Co nového v tomto ohledu chystáte?

Teď nově točím takovou malou, ale hezkou roli v nové kriminálce, tak to mě těší a přeju si točit víc. Tak uvidíme. Jinak hrajeme v divadle v Řeznické hru Kláry Formanové Vraťte nám Sofii Lorenovou, kde hraju Sofii Loren a pokaždé se na představení a kolegy těším.

Vím, že se to u žen neříká, ale v červnu jste oslavila „půl-kulaté“ narozeniny. Jak moc se liší Dáša dnes a Dáša před dvaceti lety?

To by měl zhodnotit asi někdo jiný. Ale život mě naučil věřit sám sobě a nebát se svých pocitů, moje intuice mě ještě nikdy neklamala. Po smrti mého muže jsem pocítila větší vnitřní sílu. Nejsem žádná ezo woman, jen jsem teď víc zaslíbená sama sobě a těm, kteří jsou mi nejbližší. A to si chráním.

Jste člověk, který se ohlíží do minulosti?

Dost věcí se teď změnilo. Založila jsem kapelu z mladých a talentovaných hudebníků. Obklopuji se všeobecně spíš mladšími lidmi a začala jsem studovat další vysokou školu, setkávám se s lidmi, kteří jsou progresivní a upřímně se teď snažím vědomě minulosti vyhýbat. Byť je můj muž neustále se mnou, je ve mně obsažený per sempre, tak ale s tím, že už to není tudnomyslné, je to naopak velmi posilující.

Zpět k veselým věcem. Čeká vás koncert k nedožitým 95. narozeninám Hany Hegerové. Jste nervózní?

To budu až 26. října těsně před 19. hodinou. Teď je ještě moc brzy, ale těší mě, jak se koncert hezky prodává a že lidé stále milují šansony Hany Hegerové a je jim blízká i moje hudba. O tom se mi nikdy ani nesnilo. Poprvé budu mít takhle samostatný koncert v Obecním domě a ve spojení s mojí báječnou kapelou v čele s Františkem Rabou a mými blízkými přáteli Martinou Preissovou, Jitkou Čvančarovou, Martinem Hofmannem, Davidem Krausem, Radimem Vizvářem a Antonínem Ho-

lubem. Napsala jsem hudbu k textu Viktora Preisse Já vím, já znám, který je výjimečný, a uvedeme ji v premiéře právě 26. října v Obecním domě. Tak třeba z toho jsem nervózní už teď.

Hanu Hegerovou má rád snad každý – bez ohledu na věk nebo oblíbený žánr, čím si získala vaše srdce?

Svoji osobitostí, výběrem repertoáru, jak jezdila na koncerty dřív, aby se šila s prostorem, se zvukem a se světlem. Měla svého dvorního osvětlovače Vlastika Duška, kterého jsem měla tu čest ještě stihnout v divadle Semafor. Líbil se mi její herecký projev a s jakými emocemi ke každé písni přistupovala. Pro mě byla pravdivá, syrová až na dřev, a to já mám ráda.

Sama paní Hegerová vás pochválila za to, jak její písně pojmáte. Co to pro vás znamená?

Dneska to vnímám jako sen, který se mi asi zdál. Měla jsem v životě štěstí a neberu to jako samozřejmost. Pochvalu vnímám jako pohlázení mého mladého já, které mi tehdy dodalo jistý druh sebevědomí a radost. Teď to vnímám jako film, který si někdy promítnu, s pokorou a hezkou vzpomínkou na tuto dámu.

Jak vaše setkání probíhalo?

Hrála jsem tehdy roli Vanilky v Dobře placené procházce v Národním divadle v režii Miloše a Petra Formanových. Byla tenkrát na představení a po skončení si mě nechala zavolat a její první otázka byla, kde mě vyhrabali. Když jsem odpověděla, že jsem z divadla Semafor, odpověděla mi: „No jo, ten Jirka, ten má čuch na talenty.“ Prý když jsem vešla na jeviště, nespustila ze mě oči...

Tenkrát jsem si myslela, že se mi tahle rozmluva snad jen zdá.

Partnerskou organizací koncertu je Charita Česká republika. Jak moc se sama do charity angažujete?

Řekla bych velice aktivně skrze různé benefiční koncerty a s Charitou Česká republika to začalo ještě víc osobně, kdy jsem po krátké době mojí role ambasadorky vyjela do terénu k povodním. Podobně osobní a přátelský vztah cítím ke Slunci a Helping dolls, jejichž jsem taktéž ambasadorkou. Každoročně vydáváme kalendáře, děláme celoroční koncerty a je mi ctí, že mohu pomáhat skrze to, co umím, a to, co cítím k lidem, kterým věřím a kteří to celé zaštiťují. 



Se svou novou kapelou mají tour Věřím v brzké lepší příští.



Výlet s maminkou na Madeiru patří k těm, na které nikdy nezapomene.